

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 172/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. mája 2011 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval prijatú sťažnosť J. M., L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. M., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. M. na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť J. M. trovy konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov) na účet advokáta JUDr. L. M., P., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosti J. M. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2011 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt/29/2009 z 21. júla 2010 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 172/2011-12 z 19. apríla 2011 sťažnosť sťažovateľa vo veci porušenia označených základných práv uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 prijal na ďalšie konanie a súčasne vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

Sťažovateľ namietal nepríslušnosť krajského súdu vzhľadom na to, že v jeho trestnej veci bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Z dôvodu nepríslušnosti krajského súdu nemal tento súd sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu vôbec prejednať. Konštatoval, že prejednaním jeho trestnej veci krajským súdom došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 48 ods. 1 ústavy. Súčasne poukázal na odôvodnenie nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 405/2010-23 z 27. januára 2011. Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vydal nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 a aby bolo toto uznesenie zrušené. Požiadal tiež o priznanie primeraného zadosťučinenia vo výške 1 000 € a náhrady trov právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby v sume 261,82 €.

K doručenej sťažnosti sa vyjadril krajský súd listom z 18. marca 2011 v podrobnostiach odkazujúc na obsah vyjadrenia sudcu Mgr. Jána Bednára z toho istého dňa, ktorý bol členom senátu v sťažovateľovej veci. Označený sudca vo svojom vyjadrení uviedol:

„Pokiaľ ide o postup Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 2 To 151/2010, je potrebné uviesť, že pred rozhodnutím vo veci samej, súd skúmal aj otázku príslušnosti na rozhodnutie. V tejto súvislosti zistil, že v pôvodnom konaní vec ods. J. M. bola právoplatne skončená v roku 1974. Návrh na povolenie obnovy konania bol podaný 23.11.2009. V tejto konkrétnej veci ide o konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku (o obnovu konania), ktoré sa právoplatne skončilo v roku 1974. Keďže nešlo o pôvodné konanie, v ktorom sa rozhodovalo o vine a treste, ale jednalo sa o konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku, Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k záveru, že je vecne príslušný konať o sťažnosti prokuratúra vojenskej prokuratúry. Z uvedeného dôvodu rozhodol vo veci tak, že zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Dňa 21.07.2010 Okresný súd Banská Bystrica opätovne vo veci rozhodol uznesením sp.zn. 1 Nt 29/2009 , ktorým zamietol žiadosť ods. Jána Mihala o povolenie obnovy konania. Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený sťažnosť...

Následne predseda senátu Krajského súdu Banská Bystrica vzhľadom na predchádzajúci názor súdu na vec nariadil vykonať neverejné zasadnutie, aby vec 2 To 366/2010 bola bez prieťahov rozhodnutá. Z uvedeného dôvodu bola sťažnosť ods. Jána Mihala dňa 25.11.2010 zamietnutá, keďže okresný súd vo veci správne konštatoval, že neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania.“

Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ už v sťažnosti z 19. februára 2011 a krajský súd v oznámení z 5. mája 2011 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ktorých znenie je totožné a im porovnateľného práva na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a preto je potrebné posudzovať ich spoločne.

Podľa judikatúry ústavného súdu skutočnosť, že sudcovia konajúci na okresnom súde a krajskom súde boli ustálení ako zákonní sudcovia postupom podľa platného rozvrhu práce, nepostačuje pre záver o tom, že naozaj konali ako zákonní sudcovia. Prvoradou podmienkou na správne ustálenie osoby zákonného sudcu je totiž správne ustálenie vecnej, resp. miestnej príslušnosti konajúceho súdu. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. nezávislým a nestranným sudcom podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru (m. m. II. ÚS 283/09).

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Požiadavka čl. 6 ods. 1 dohovoru na zriadenie súdu len na základe zákona vychádza zo zásady zákazu odňatia veci zákonnému súdu. Zásada zákazu odňatia veci zákonnému súdu zahŕňa ako právo nebyť odňatý zákonnému súdu, tak aj právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi.

Podľa § 16 ods. 2 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“) okresný súd uvedený v osobitnom zákone v prvom stupni a krajský súd uvedený v osobitnom zákone v druhom stupni vykonávajú konanie o trestných činoch vojnovnej zrady, služby v cudzom vojsku a nenastúpenia služby v ozbrojených silách.

Podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Podľa § 567 ods. 3 časti vety pred bodkočiarkou Trestného poriadku ak rozhodnutie, proti ktorému smeruje návrh na obnovu konania, vydal v prvom stupni už nejestvujúci súd, rozhoduje o návrhu na obnovu konania ten súd, ktorý by bol podľa tohto zákona vecne a miestne príslušný.

Podľa § 7 ods. 2 písm. j) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sídlach súdov“) okresným súdom v sídle krajského súdu na účely trestného konania vo veciach podľa osobitného predpisu (t. j. § 16 ods. 2 Trestného poriadku) pre obvod krajských súdov uvedených v § 3 ods. 5 a 6 sa rozumie Okresný súd Banská Bystrica.

Podľa § 7 ods. 3 písm. i) zákona o sídlach súdov na rozhodovanie o riadnych opravných prostriedkoch vo veciach, v ktorých je príslušný súd podľa ods. 2 písm. i) až k), je príslušný Krajský súd v Trenčíne.

Podstatou sťažnosti v časti, ktorá bola prijatá na ďalšie konanie, je námietka, že o opravnom prostriedku sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu rozhodol

miestne nepríslušný krajský súd, hoci v skutočnosti mal vo veci rozhodovať Krajský súd v Trenčíne.

Podľa názoru krajského súdu bol na rozhodnutie príslušný práve krajský súd, keďže išlo o konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku a nie o rozhodovanie o vine a treste.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 1 Nt/29/2009 vedeného vo veci návrhu na obnovu konania podaného sťažovateľom ústavný súd zistil, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Banská Bystrica (ďalej len „vojenský súd“) sp. zn. 1 T 74/74 z 11. júna 1974 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov nepodmienečne. Dôvodom odsúdenia bola skutočnosť, že sťažovateľ kvôli svojmu náboženskému presvedčeniu Svedka Jehovovho odmietol vykonať vojenskú základnú službu. Na návrh sťažovateľa bola uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 29/2009 z 15. marca 2010 povolená obnova konania a rozsudok vojenského súdu, rovnako ako všetky ďalšie obsahovo nadväzujúce rozhodnutia boli zrušené. Proti uzneseniu okresného súdu však podal 26. apríla 2010 sťažnosť vojenský prokurátor. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 151/2010 z 13. mája 2010 bolo uznesenie okresného súdu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 To 151/2010 z 13. mája 2010 sťažnosť ústavnému súdu, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 405/2010-23 z 27. januára 2011 vyslovil porušenie označených základných práv, zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 151/2010 z 3. mája 2010, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi súčasne priznal náhradu trov konania. V odôvodnení nálezu ústavný súd konštatoval, že *„v prípade trestného činu nenastúpenia do služby v ozbrojených silách je príslušný konať v prvom stupni okresný súd a v druhom stupni Krajský súd v Trenčíne. ... Pokiaľ v danej veci namiesto Krajského súdu v Trenčíne rozhodol o sťažnosti prokurátora krajský súd, došlo tým k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu tak podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 38*

ods. 1 listiny..... Platí totiž, že prvoradou podmienkou na správne ustálenie osoby zákonného sudcu je správne ustálenie vecnej, resp. miestnej príslušnosti konajúceho súdu. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny.“

Z vyžiadaného spisu okresného súdu však ústavný súd zistil, že v období po vydaní rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 2 To 151/2010 z 13. mája 2010, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Nt 29/2009 z 15. marca 2010, do vydania nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 405/2010-23 z 27. januára 2011 okresný súd sťažovateľov návrh na obnovu konania opätovne prejednal a konštatujúc záväznosť právneho názoru krajského súdu uvedeného v uznesení sp. zn. 2 To 151/2010 z 13. mája 2010 rozhodol vo veci uznesením č. k. 1 Nt 29/2009-64 z 21. júla 2010 tak, že návrh sťažovateľa o povolenie obnovy konania zamietol. Rovnako stihol do vydania označeného nálezu ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa z 10. septembra 2010 proti uzneseniu okresného súdu rozhodnúť aj krajský súd zamietajúcim uznesením sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010.

Zo spisu okresného súdu ústavný súd taktiež zistil, že predkladacia správa okresného súdu z 26. apríla 2010 vyhotovená na základe sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 29/2009 z 15. marca 2010, ako aj predkladacia správa okresného súdu zo 4. novembra 2010 vyhotovená na základe sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Nt 29/2009-64 z 21. júla 2010 bola adresovaná Krajskému súdu v Trenčíne. V skutočnosti však bol spis okresného súdu v oboch prípadoch doručený spolu s predkladacími správami krajskému súdu, a nie Krajskému súdu v Trenčíne.

Z opísaných okolností prípadu nepochybne vyplýva, že okresný súd ani krajský súd nemohli v sťažovateľovej veci zohľadniť právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho náleze č. k. II. ÚS 405/2010-23 z 27. januára 2011, pretože z časového hľadiska nimi vydané rozhodnutia predchádzali vydaniu označeného rozhodnutia ústavného súdu.

Uvedená skutočnosť však nemôže viesť ústavný súd k inému právnomu posúdeniu otázky príslušnosti krajského súdu v prípade predloženom sťažovateľom.

Obdobne, ako bolo konštatované už v náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 405/2010-23 z 27. januára 2011, z citovaných ustanovení Trestného poriadku a zákona o sídlach súdov vyplýva, že v prípade trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách je aj v danej veci v súčasnosti príslušný konať v prvom stupni okresný súd a v druhom stupni Krajský súd v Trenčíne. Keďže vojenský súd, ktorý pôvodne sťažovateľa odsúdil, už neexistuje, podľa ustanovenia § 397 ods. 2 v spojení s ustanovením § 568 ods. 3 Trestného poriadku sú namiesto neho príslušné všeobecné sudy, ktoré by boli vecne a miestne príslušné podľa súčasnej právnej úpravy. Ako to vyplýva z citovaných ustanovení, v súčasnosti by boli vecne a miestne príslušné konať v prvom stupni okresný súd a v druhom stupni Krajský súd v Trenčíne.

Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Nt 29/2009 z 21. júla 2010 krajský súd, a nie Krajský súd v Trenčíne, došlo tým k porušeniu základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu tak podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 38 ods. 1 listiny, a rovnako tak došlo aj k porušeniu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý podľa svojho obsahu rovnako ako označený článok ústavy, resp. listiny garantuje zákaz odňatia veci zákonnému súdu. Platí totiž, že prvoradou podmienkou na správne ustálenie osoby zákonného sudcu je správne ustálenie vecnej, resp. miestnej príslušnosti konajúceho súdu. Iba taký sudca určený podľa rozvrhu práce, ktorý je sudcom vecne a miestne príslušného súdu ustanoveného zákonom, je zákonným sudcom v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny.

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Berúc do úvahy citované ustanovenia ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 366/10 z 25. novembra 2010 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Povinnosťou všeobecných súdov bude v ďalšom konaní riadiť sa právnym názorom ústavného súdu týkajúcim sa miestnej príslušnosti Krajského súdu v Trenčíne na konanie o sťažnosti proti uzneseniam okresného súdu v sťažovateľovej veci.

III.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si podaním doručeným 23. mája 2011 uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 392,73 €, čo zodpovedá odmene, ako aj sume paušálnych náhrad za tri úkony právnej služby podľa § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Odmena za 1 úkon právnej služby predstavuje sumu 123,50 € a paušálna náhrada za 1 úkon sumu 7,41 €. Ústavný súd vzhľadom na dôvodné priznať sťažovateľovi úhradu trov právneho zastúpenia len za dva vyúčtované úkony právnych služieb vykonané v roku 2011 (t. j. prevzatie a príprava zastupovania, podanie sťažnosti) vzhľadom na to, že v replike sťažovateľa na vyjadrenie krajského súdu zo 17. mája 2011 sťažovateľ neuviedol žiadne nové argumenty pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci. Preto porušovateľa základného práva zaviazal na zaplatenie úhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľovi tak, ako to vyplýva z bodu 3 výroku nálezu.

Sťažovateľ napokon požiadal o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 1 000 €.

Priznanie finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť, a to napríklad zrušením protiústavného rozhodnutia či opatrenia, prípadne uvedením do pôvodného stavu (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02).

V danom prípade porušenie základného práva sťažovateľa je v plnej miere kompenzované vyslovením porušenia označených práv, zrušením uznesenia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie, preto ústavný súd nevyhovел požiadavke sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a sťažnosť v tejto časti odmietol (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011